

vilde Alt gaa i Orden, da tror jeg nok, at det ærede Medlem tager feil. Jeg kan i saa Henseende paaberaabe mig Kjendsgjerninger. Vi hørte affurat det Samme i Hjør eller noget Lignende, vi hørte, at hvis vi vilde give 2 Millioner Kr. — og noget Lignende er jo foreslaaet i Aar — saa vilde Alt være saare godt. Jeg veed nu ikke bedre, end at, da Rigsdagen kom hjem, udførte Ministeren netop dette Forslangende, som var stillet til Rigsdagen, paa sin egen Regning, men jeg har ikke mærket noget til, at al Nød og Glendighed dermed er hørt op. Og jeg kan forsikre det ærede Medlem, med den Kjendsgjerning for Die og maasse med flere andre, at affurat det samme Tilfælde vil indtræffe i Aar, saa det forekommer mig nok at være noget raast sluttet, at fordi der er forelagt et Forslag om extraordinære Udgifter væsentlig til Krigsvæsenet paa et Par Millioner Kroner, at dermed skulde al Glendighed være stoppet, det kan det ærede Medlem vist heller ikke mene. Men jeg skal forøvrigt ikke komme nærmere ind paa hans Foredrag, det skal jeg lade ligge.

Den ærede Indenrigsminister, som nu har havt Ordet, støttede i Hovedsagen sin Smødeqaaelse af Lovforslaget paa, at det var i Strid med Grundlovens § 30 sammenholdt med § 84. Jeg skal ikke komme ind paa den juridiske Fortolkning af disse Paragrafer; der er, om jeg huffer ret, i Samlingen 1874—75 ført en 2—3 Dages Debat netop om denne Sag, hvor de Jurister, vi havde her i Thinget, nemlig Højesteretsassessor Kimestad paa den ene Side og Andre fra den anden Side, førte Ordet i Anledning af Regjeringens Forslag, som Nogle mente var i Strid med Grundlovens § 30 og 84. Det var det Forslag, som Minister Lohjens forelagde i 1874—75. I dets § 71 indtaltes det udtrykkeligt, at naar en Mand eller Kvinde — der staar nævnt Person — der har naaet 60 Aars Alderen og ikke hidtil har nydt Fattighjælp, kommer i Nød efter sit 60. Aar, saa skulde den Hjælp, han fik af Fattigvæsenet, ikke betragtes som Fattighjælp, selv om den udrededes af Fattigkassen, vel at mærke, naar han har været i en af Staten garanteret Forsørgelsesanstalt. Den ærede Minister vil altsaa se, at Regjeringen har tidligere erkjendt, at der kan udredes Hjælp af Fattigkassen — og det er her det Principale — uden at det behøver at regnes som Fattighjælp. Jeg behøver ikke at komme til § 72, som forresten indeholder det Samme paa en noget anden Maade, nemlig, at naar En bliver syg, efterat han har været Medlem

af en Sygekasse, skal den Hjælp; han kommer til at trænge til, ikke regnes som Fattighjælp, uagtet den udredes af Fattigkassen. Altsaa, det er erkjendt af en tidligere Regjering, og jeg tror, at denne Sag dog blev saa nogenlunde uddebatteret i 1874—75. Jeg skal forøvrigt henvise til tidligere Love, nemlig Lovene af 27de November 1853 og ligeledes til Lovene af 15de Februar 1855 og 15de Januar 1856. I disse Love bemyndiges Kommunalbestyrelserne udtrykkelig til under de extraordinære Forhold, som da forelaa — det var den Gang Dyrtd, nu er det Arbejdsløshed, det gjør Indtækt til Sagen — at udrede Hjælp af de kommunale Kasser, og det skulde ikke have de Følger, som det har at faae Fattighjælp. Det hedder udtrykkelig i Lovens § 4, at den i dette Diemed ydede Hjælp bliver i ingen Henseende at regne som Fattighjælp. (Indenrigsministeren [Singerslev]: Det var en midlertidig Lov.) Sa vel, det var en midlertidig Lov, men Principet er anerkjendt af den lovgivende Magt; Regjeringen og Rigsdagen har anerkjendt, at der kunde ydes Hjælp af Fattigvæsenet, uden at det regnedes som Fattighjælp. Det var derimod ikke Meningen med det af mig tidligere nævnte Lovforslag af 1874—75, at det skulde være en midlertidig Lov, det skulde være en endelig og vedvarende Lov. Jeg tror, at den samme Fortolkning er anerkjendt af Lovgivningsmagten ved Loven af 1864. Jeg erindrer meget godt den ærede Ministers Forklaring af Loven af 12te Marts 1864, men denne, sammenholdt med de af mig her nævnte Love og yderligere forklaret ved Ministeriets Stilling i 1874—75, er for mig Forklaring nok baade af § 30 og § 84.

Jeg skal med det Samme bemærke til den ærede Indenrigsminister, at naar han mente, at ingen Kommune vilde nægte Eftergivelsen, var det dog maasse vel Meget saet, i det Mindste er det mig bekjendt, at Ringkjøbing Amtsråd har svaret nei til en hel Række af Kommuner, der have henvendt sig til Amtsrådet med Spørgsmaal, om de maatte eftergive Fattigunderstøttelse i visse Tilfælde, og Amtsrådets Flertal har ikke een, men i det Mindste to Gange givet det samme Svar. Jeg vil forøvrigt sige, at jeg forstaar ikke, hvorfor Kommunerne henvendte sig til Amtsrådet, jeg mener, at de maatte være berettigede til at gjøre det selv. (Indenrigsministeren [Singerslev]: Ja, det er ogsaa min Mening.) Den ærede Minister vil imidlertid se, at Flertallet af Ringkjøbing Amtsråd har været af den Mening, at det var usforvarligt at eftergive Fattigunder-